

Матері

Василь Думанський

Здрастуйте, мамо! Добридень, рідненька!
Пишу Вам листа із далеких доріг.
Давно вони в світ мене вивели, ненько,
І рідко пускають до Вас на поріг.

А як звечоріє, чи має світати,
Коли втихомиряться гуки буття,
Думками щемкими лечу в нашу хату,
Прощення молю й хоч на мить вороття...
Прощення за те, що живу я неблизько,
І міць моя мало Вам скрашує дні,
Що Ваші долоні не ніжать колиску,
Яка виколисує парость рідні.
До рук мені б Ваших – бодай на часинку! –
Що мають роботу собі день при дні,
Що досі не вміють шукати спочинку,
І знаком невтомності стали мені.
Це вміння трудиться я хочу у спадок,
Щоб бути при ділі, щоб бути з людьми.
А в мене хай візьме його мій нащадок
І хай між своїми поділить дітьми.

22.01.1990 р.

Цього вірша поет, прикутий хворобою до ліжка, видрукував сам в 1990 р. і надіслав до редакції газети "Бершадський край".

<https://www.bershad.ua/tvoru/dymanskiy/13813.html>